

КОПІЯ

Справа № 752/15828/16-ц
Провадження № 2/752/1366/17

РІШЕННЯ
Іменем України

17.03.2017 року Голосіївський суд м. Києва
в складі головуючого судді Чередніченко Н.П.
з участю секретаря Литвиненко Ю.С.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Києві цивільну справу за позовом Мураєва Євгенія Володимировича до журналіста ПГО "Громадське радіо" ТРК "Громадське радіо" Ромалійської Ірини Геннадіївни; Підприємства Громадської організації "Громадське радіо" "Телерадіокомпанія "Громадське радіо"; Громадської організації "Громадське радіо" про захист честі, гідності, ділової репутації та відшкодування моральної шкоди

встановив:

Позивач Мураєв Євгеній Володимирович звернувся до суду з позовом про захист честі, гідності, ділової репутації та відшкодування моральної шкоди, в якій просить: визнати недостовірною та такою, що не відповідає дійсності, порушує права і свободи, принижує честь, гідність і ділову репутацію інформацію, поширену Відповідачем Ромалійською Іриною Геннадіївною, в прямому ефірі «Громадського радіо», а також розміщену (поширену) Відповідачем Підприємством Громадської організації «Громадське радіо» «Телерадіокомпанія «Громадське радіо», Відповідачем Громадською організацією «Громадське радіо» на сайті «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>), а саме: «Владелец Мураев ... в сентябре (20)14 года он ездил в Российскую ГосДуму, его там назвали приверженцем русского мира, а МВД украинское возбудило в отношении него дело ... на канале, владелец которого уж точно имеет пророссийские взгляды», «Власником канала є Євген Мураєв. Його звинувачують в дуже проросійських поглядах. У 2014 році він літав до Держдуми Росії, його там називали захисником «русского мира»; зобов'язати відповідачів у триденний строк з дня набрання рішенням суду в цій справі законної сили спростувати поширену в прямому ефірі Громадського радіо та на сайті «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>) інформацію у такий самий спосіб як вона була поширена, - опублікуванням (поширенням) спростування; зобов'язати відповідачів видалити інформацію, що принижує честь, гідність, ділову репутацію позивача, з сайту «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>); стягнути солідарно з відповідачів на користь Мураєва Є.В. моральну шкоду в розмірі 1,00 грн. і покласти на них судові витрати.

У судовому засіданні представник позивача позов підтримав з підстав, наведених у мотивувальній частині позовної заяви, просив його задовольнити.

Відповідач Ромалійська І.Г., представник відповідачів у судовому засіданні проти позову заперечували, вказували на те, що поширена відповідачами інформація є оціночними судженнями з елементами критики публічної діяльності позивача, межа допустимої критики діяльності Мураєва Є.В., як народного депутата

України, є ширшою, ніж окремої пересічною людини, а факт моральних страждань позивачем не доведено; просили у задоволенні позову відмовити.

Вислухавши в судовому засіданні пояснення представників сторін, дослідивши матеріали справи, оцінивши надані суду докази в їх сукупності та взаємозв'язку, судом встановлено наступне.

Конституція України визнає честь і гідність людини найвищою соціальною цінністю та передбачає, що кожен має право на повагу до його гідності (ст. ст. 3, 28).

Разом із цим, Конституцією України гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів та переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір. Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя (ст. 34 Конституції України).

Судом на підставі наданих сторонами доказів встановлено, що Відповідачем Ромалійською Іриною Геннадіївною, в прямому ефірі «Громадського радіо» 06.09.2016 р. та 26.09.2016 р. було поширено інформацію про Мураєва Євгенія Володимировича.

Вказана інформація містить, зокрема, висловлювання, які є предметом спору у даній справі, а саме: «Владелец Мураев ... в сентябре (20)14 года он ездил в Российскую ГосДуму, его там назвали приверженцем русского мира, а МВД украинское возбудило в отношении него дело ... на канале, владелец которого уж точно имеет пророссийские взгляды» (поширено 06.09.2016 року); «Власником каналу є Євген Мураєв. Його звинувачують в дуже проросійських поглядах. У 2014 році він літав до Держдуми Росії, його там називали захисником «русского мира» (поширено 26.09.2016 року). Відповідач, Ромалійська Ірина Геннадіївна в судовому засіданні підтвердила факт розповсюдження вищевказаної інформації та її зміст, уточнила, що мова йде про дату 17.09.2014 року.

У відповідно ті ж дні - 06.09.2016 р. та 26.09.2016 р., зазначена інформація була розміщена на сайті «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>).

Як підставу своїх вимог позивач зазначає те, що розміщена і поширена щодо нього інформація є недостовірною, має на меті довести до відома необмеженої кількості осіб викривлену інформацію про його діяльність, як народного депутата України, перекрутити зміст його виступів, створити враження про вчинення позивачем злочинів проти основ національної безпеки України, є неправдивою, підлягала перевірці компетентними органами, відтак, не є оціночними судженнями, а поширення такої інформації принижує його честь, гідність та завдає шкоди його діловій репутації.

Вказані доводи позивача знайшли своє підтвердження в судовому засіданні.

Так, інформація, яка була поширена Відповідачем 1 в прямому ефірі «Громадського радіо» містить відомості про вчинення та причетність народного депутата України Мураєва Є.В. до злочинів, у тому числі, злочинів проти основ національної безпеки України.

Однак, ця інформація спростовується наявними у справі наступними

письмовими доказами.

Відповідно до листа Адміністрації Державної прикордонної служби України вих. №0.64-11283/0/6-16 від 07.10.2016 згідно витягу з наявної в базі даних «Відомості про осіб, які перетнули державний кордон України» інформації щодо перетинання державного кордону України громадянином України Мураєвим Євгенієм з 12.09.2014 по 22.09.2014 року зареєстровано одне перетинання державного кордону України: 15.09.2014 о 05:47 – виїзд з аеропорту «Дніпропетровськ» (501 Дніпропетровськ – Домодедово), 15.09.2014 о 20:03 в'їзд у аеропорт «Бориспіль» (1804 Шереметьєво-Київ).

Згідно даних листа Національної поліції України вих. №12111/01/14-2016 від 31.10.2016 року в результаті проведення перевірки щодо фактів порушення органами Міністерства внутрішніх справ України кримінальної справи стосовно Мураєва Євгенія Володимировича встановлено, що за інформацією Департаменту інформаційної підтримки та координації поліції «102» Національної поліції України, на автоматизованому обліку відсутня інформація стосовно Мураєва Є.В. Крім того, в листі зазначено, що стосовно Мураєва Є.В. за інформацією Державної прикордонної служби України у вересні 2014 року зареєстровано два перетинання кордону з Російською Федерацією: 10.09.2014 о 05:24 – виїзд з аеропорту «Бориспіль» (1803 Київ-Москва), 11.09.2014 о 15:49 в'їзд (1800 Шереметьєво-Київ) та вищезазначене перетинання 15.09.2014 року.

Пунктом 19 Постанови Пленуму ВСУ визначено, що вирішуючи питання про визнання поширеної інформації недостовірною, суди повинні визначати характер такої інформації та з'ясувати, чи є вона фактичним твердженням, чи оціночним судженням.

У силу положень ст. 62 Конституції України, якою закріплено один із основоположних принципів - презумпція невинуватості, а також відповідно до вимог ст. 68 Конституції України, відповідно до якої кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей, праву кожної особи на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань відповідає обов'язок не поширювати про іншу особу/осіб недостовірну інформацію.

Частиною 2 ст. 302 ЦК України передбачено обов'язок особи, яка поширює інформацію, переконатися в її достовірності.

Відтак, поширення Відповідачем Ромалійською І.Г. інформації щодо позивача без намагання отримання результатів перевірки цієї інформації компетентними органами у спосіб, який мав місце у даній справі, - шляхом оприлюднення (поширення) відомостей про протиправні дії позивача в прямому ефірі радіо, що знайшло потім дослівне відображення на сайті «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>) та доведення такої інформації до відома невизначеного кола осіб у контексті повідомлення про порушену кримінальну справу стосовно позивача мають обвинувальний нахил і сприймається, як звинувачення позивача у вчиненні злочинів (кримінальних правопорушень), не може вважатися оціночними судженнями на підставі ст. 303 Закону України «Про інформацію».

Таку інформацію можливо перевірити на предмет її відповідності дійсності, таку інформацію можливо перевірити на предмет її відповідності дійсності, здійснити перевірку істинності фактів і спростувати.

Як було зазначено вище, органами, до компетенції яких чинним законодавством України віднесена перевірка відомостей про осіб, які перетнули

ержавний кордон України, не підтверджено інформацію про перебування народного депутата України Мураєва Євгенія Володимировича 17 вересня 2014 року на території Російської Федерації.

Органами Національної поліції України, до компетенції яких чинним законодавством України віднесена перевірка з будь-яких джерел обставин, що існують відомості про наявність ознак кримінальних правопорушень, передбачених Особливою частиною Кримінального кодексу України, не підтверджено інформацію про порушення органами Міністерства внутрішніх справ України кримінальної справи стосовно народного депутата України Мураєва Євгенія Володимировича.

Отже, зазначена інформація є недостовірною.

Статтею 32 Конституції України передбачено право особи спростувати в судовому порядку недостовірну інформацію про себе і членів своєї сім'ї. Вказане право також закріплене у положеннях цивільного законодавства (статті 15, 277 ЦК України).

Зокрема, відповідно до ч. 1 ст. 277 ЦК України фізична особа, особисті немайнові права якої порушено внаслідок поширення про неї та (або) членів її сім'ї недостовірної інформації, має право на відповідь, а також на спростування цієї інформації.

Способами захисту цивільних прав та інтересів у відповідності до ч. 2 ст. 16 ЦК України, серед іншого, є припинення дії, яка порушує право; відновлення становища, яке існувало до порушення; відшкодування збитків та інші способи відшкодування майнової шкоди; відшкодування моральної (немайнової) шкоди тощо.

Постановою Пленуму ВСУ звернуто увагу судів на ту обставину, що юридичним складом правопорушення, наявність якого може бути підставою для задоволення позову, є сукупність таких обставин: поширення інформації, тобто доведення її до відома хоча б одній особі у будь-який спосіб; поширена інформація стосується певної фізичної чи юридичної особи, тобто позивача; поширення недостовірної інформації, тобто такої, яка не відповідає дійсності; поширення інформації, що порушує особисті немайнові права, тобто або завдає шкоди відповідним особистим немайновим благам, або перешкоджає особі повно і своєчасно здійснювати своє особисте немайнове право.

Сторонами не оспорується те, що інформація, поширена Відповідачем Ромалійською І.Г. в прямому ефірі «Громадського радіо», що знайшло потім дослівне відображення на сайті «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>) у мережі Інтернет, стала відомою більш ніж одній особі, оскільки всі, хто є слухачем вказаного радіо та користувачем вказаного сайту, мали можливість ознайомитись зі змістом поширеної Відповідачем Ромалійською І.Г. інформації, яка є недостовірною.

Підтвердженням факту поширення Ромалійською І.Г. інформації щодо позивача в ефірі радіо, що знайшло потім дослівне відображення на сайті «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>) є DVD-диск з записами ефірів радіо та роздруковане на паперовому носії зображення, яке відображає те, що бачить будь-який користувач сайту «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>) у мережі Інтернет на екрані монітора, яке міститься в матеріалах справи, а також підтвердження Відповідача Ромалійської І.Г. стосовно факту розповсюдження вищевказаної інформації та її змісту.

Відповідно до частини першої ст. 61 ЦПК України обставини, визнані сторонами та іншими особами, які беруть участь у справі, не підлягають доказуванню.

Згідно з пунктами 9, 10 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи» від 27 лютого 2009 року N 1 відповідачами у справі про захист гідності, честі чи ділової репутації є фізична або юридична особа, яка поширила недостовірну інформацію, а також автор цієї інформації. Якщо позов пред'явлено про спростування інформації, опублікованої в засобах масової інформації, то належними відповідачами є автор і редакція відповідного засобу масової інформації чи інша установа, що виконує її функції. Якщо позивач заявляє вимоги до одного з належних відповідачів, які спільно поширили недостовірну інформацію, суд вправі залучити до участі у справі іншого співвідповідача лише у разі неможливості розгляду справи без його участі (статті 32, 33 ЦПК).

Враховуючи зазначене, судом встановлено, що автором поширеної інформації, що є предметом спору в цій справі, є відповідач Ромалійська І.Г.; установою, що виконує функції редакції відповідного засобу масової інформації – у цій справі «Громадського радіо», є відповідач Підприємство Громадської організації «Громадське радіо» Телерадіокомпанія «Громадське радіо».

Суд критично оцінює доводи відповідачів стосовно того, що в силу частини другої статті 302 Цивільного кодексу України, відповідно до якої фізична особа, яка поширює інформацію, отриману з офіційних джерел (інформація органів державної влади, органів місцевого самоврядування, звіти, стенограми тощо), не зобов'язана перевіряти її достовірність та не несе відповідальності в разі її спростування. Відповідач Ромалійська І.Г. не зобов'язана була перевіряти її достовірність. В обґрунтування зазначеного відповідачі надали роздруковані на паперових носіях зображення, які відображають те, що бачить будь-який користувач відповідних сайтів у мережі Інтернет на екрані монітора, які містяться в матеріалах справи.

Відповідно до частини другої ст. 59 ЦПК України обставини справи, які за законом мають бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування.

Згідно з абзацом третім частини другої статті 302 ЦК України фізична особа, яка поширює інформацію, отриману з офіційних джерел, зобов'язана робити посилання на таке джерело.

У судовому засіданні встановлено, що відповідачем Ромалійською І.Г. не робилися посилання на офіційні джерела, не здійснювалася перевірка достовірності поширюваної інформації, що є предметом спору. Крім того, відповідачами не надано належних доказів існування інформації про предмет спору в офіційних джерелах до моменту розповсюдження такої інформації відповідачем Ромалійською І.Г..

Таким чином, Ромалійською І.Г. не виконано обов'язок переконатися в достовірності поширюваної інформації.

Надаючи оцінку висловлюванням відповідача Ромалійської І.Г. в прямому ефірі радіо щодо «...его там назвали приверженцем русского мира...» (яку поширено 06.09.2016 року) та «...його там називали захисником «русского мира...» (яку поширено 26.09.2016 року), встановлено, що у матеріалах справи містяться докази відсутності позивача 17 вересня 2014 року на території Російської Федерації, тому

6
Копія

враховуючи зазначену відсутність позивача, інформація про місце та дію («там назвали»), («там називали») також не підтвердилася.

Отже, поширена щодо позивача інформація про «...его там назвали риверженцем русского мира...» та «...його там називали захисником «русского мира...» також не є оціночними судженнями, оскільки її можна перевірити на предмет її відповідності дійсності / здійснити перевірку істинності фактів та простувати.

Судом встановлено, що відповідачем Ромалійською І.Г. відповідний інформаційний запит до Державної Думи РФ не направлявся.

Враховуючи те, що вказана інформація також не знайшла свого підтвердження під час судового розгляду, така інформація має бути також визнана судом недостовірною.

Висловлювання «Владелец Мураев», «на канале, владелец которого», «Власником каналу є Євген Мураев» у ході судового засідання не оспорювалися та визнавалися сторонами в справі.

Главою 22 ЦК України визначено перелік особистих немайнових прав фізичної особи, серед яких: право на повагу до гідності та честі (ст. 297 ЦК України) та право на недоторканність ділової репутації (ст. 299 ЦК України).

Досліджуючи вказані поняття в контексті їх захисту від протиправних дій з боку інших осіб слід відзначити наступне.

Під поняттям честі слід розуміти особисте немайнове благо, що є позитивною соціальною оцінкою особи в очах оточуючих, яка ґрунтується на відповідності поведінки до загальноприйнятих уявлень про добро і зло та усвідомлення особою цієї оцінки. Під поняттям гідності слід розуміти чинник моральної свідомості, який, водночас, відображає моральне ставлення індивіда до самого себе та суспільства до нього. У свою чергу, діловою репутацією є усталена оцінка фізичної особи, що ґрунтується на наявній інформації про її позитивні та негативні суспільно значимі діяння у певній сфері, що відома оточуючим.

Суд враховує те, що оприлюднена відповідачем Ромалійською І.Г. щодо позивача інформація не відповідає дійсності, тобто, є недостовірною; створює у широкого кола осіб (кому вказана інформація стала відомою) викривлене уявлення про діяльність Мураєва Є.В., як народного депутата України, сприймається як звинувачення останнього у вчиненні кримінальних правопорушень/злочинів, що, безперечно, порушує честь, гідність та ділову репутацію позивача.

Надаючи правову оцінку іншим висловлюванням відповідача Ромалійською І.Г. поширеним в прямому ефірі радіо, зокрема: «уж точно имеет пророссийские взгляды», «Його звинувачують в дуже проросійських поглядах», суд вважає їх оціночними судженнями і приймає, як обґрунтовані, доводи представників відповідачів в цій частині, оскільки як у матеріалах справи, так і у вільному доступі в мережі Інтернет наявні різні за змістом і лексичним значенням слова/поняття «пророссийские взгляды», «дуже проросійські погляди».

Перевірити таку інформацію та конкретний зміст, вкладений відповідачами у вказані вислови, тобто, здійснити перевірку значень, використаних відповідачами на предмет відповідності дійсності/ істинності фактів не є можливим, що було встановлено і в судовому засіданні.

Оскільки вказані висловлювання є оціночними судженнями, вони не підлягають доведенню їх правдивості і спростуванню, тому в цій частині вимоги

доволенню не підлягають. Це відповідає прецедентній судовій практиці європейського суду з прав людини при тлумаченні положень статті 10 Конвенції.

Згідно ч. 7 ст. 277 ЦК України спростування недостовірної інформації здійснюється у такий же спосіб, у який вона була поширена.

Вирішуючи питання про вибір способу захисту особистого немайнового права необхідно керуватись роз'ясненнями, викладеними у п. 3, 25 Постанови Пленуму ВСУ, в яких, серед іншого зазначено наступне: вибір способу захисту особистого немайнового права, зокрема права на недоторканість ділової репутації, належить позивачеві; разом з тим, особа, право якої порушено, може обрати як загальний, так і спеціальний способи захисту свого права, визначені законом, який регламентує конкретні цивільні правовідносини. Спростування має здійснюватися у такий самий спосіб, у який поширювалася недостовірна інформація, а її наслідком має бути досягнення максимальної ефективності, за умови, що таке спростування охопить максимальну кількість осіб, що сприйняли попередньо поширену інформацію.

Позивач обрав спростування недостовірної інформації як один із способів захисту свого порушеного права.

Відповідно до п. 24 Постанови Пленуму ВСУ, - якщо суд ухвалює рішення про право на спростування поширеної недостовірної інформації, то у судовому рішенні за необхідності суд може викласти текст спростування інформації або зазначити, що спростування має здійснюватися шляхом повідомлення про ухвалене у справі судове рішення, включаючи публікацію його тексту. За загальним правилом, інформація, що порочить особу, має бути спростована у спосіб, найбільш подібний до способу її поширення (шляхом публікації у пресі, повідомлення по радіо, телебаченню, оголошення на зібранні громадян, зборах трудового колективу, відкриття документа тощо). У судовому рішенні також має бути зазначено строк, у межах якого відповідь чи спростування повинно бути оприлюднене.

Згідно з пунктами 15, 22 Постанови Пленуму ВСУ №1 суди повинні враховувати, що при спростуванні поширена інформація визнається недостовірною, спростовує недостовірну інформацію особа, яка її поширила. Спростування поширеної недостовірної інформації повинно здійснюватись незалежно від вини особи, яка її поширила. Оскільки спростування поширеної недостовірної інформації не є способом цивільно-правової відповідальності, бо не має компенсаційного та майнового характеру, то на засоби масової інформації може бути покладено обов'язок опублікувати спростування.

Відповідно до пункту 25 Постанови Пленуму ВСУ №1 при спростуванні відомостей по радіо чи телебаченню суд може вказати органу масової інформації, щоб резолютивна частина судового рішення була зачитана диктором у тій самій передачі або циклі передач і в той самий час - не пізніше місяця з дня набрання судовим рішенням законної сили. Редагування органом масової інформації тексту судового рішення або коментар до нього не допускаються.

Підсумовуючи вищевикладене, дослідивши поширену інформацію в цілому та фрагменти інформації в їх системному зв'язку, суд приходять до висновку, що розповсюджена відповідачем Ромалійською І.Г. інформація про позивача, яка є предметом оскарження, носить стверджувальний характер, тобто Ромалійська І.Г., не маючи жодних належних та допустимих доказів, повідомив про позивача певні факти, які не відповідають дійсності, носять негативний характер і не є оціночним судженням в розумінні вимог закону та, як наслідок, принижують честь, гідність і

ділову репутацію позивача.

Таким чином, доводи відповідачів про те, що не можуть бути предметом судового захисту оціночні судження та критична оцінка діяльності позивача, як публічного діяча є безпідставними, оскільки суперечать змісту поширеної інформації та вимогам закону.

З урахуванням наведеного, на основі з'ясованих обставин, підтверджених доказами, дослідженими в судовому засіданні, оцінивши їх належність, допустимість, достовірність, а також достатність і взаємний зв'язок у їх сукупності, встановивши правовідносини, які випливають із встановлених обставин та правові норми, які підлягають застосуванню до цих правовідносин, суд дійшов висновку, що позовні вимоги про визнання поширеної відповідачем Ромалійською І.Г. інформації недостовірною та такою, що принижує честь, гідність та ділову репутацію позивача, а також покладення на Ромалійську І.Г. обов'язку спростувати вищезазначену інформацію у той же спосіб, у який вона була поширена, шляхом зачитування спростування, підлягають задоволенню.

Що стосується вимог про стягнення солідарно з відповідачів на користь позивача моральної шкоди в сумі 1, 00 грн., то слід зазначити наступне.

Порядок відшкодування моральної шкоди визначається законодавством.

Статтею 23 ЦК України встановлено, що особа має право на відшкодування моральної шкоди, завданої внаслідок порушення її права, яка полягає у фізичному болю та стражданнях, яких фізична особа зазнала у зв'язку з каліцтвом або іншими ушкодженнями здоров'я; у душевних стражданнях, яких фізична особа зазнала у зв'язку з протиправною поведінкою щодо неї самої, членів її сім'ї чи близьких родичів.

Моральна шкода відшкодовується грішми, іншим майном або в інший спосіб. Розмір грошового відшкодування моральної шкоди визначається судом залежно від характеру правопорушення, глибини фізичних та душевних страждань, погіршення здібностей потерпілого або позбавлення його можливості їх реалізації, ступеня вини особи, яка завдала моральної шкоди, якщо вона є підставою для відшкодування, а також з урахуванням інших обставин, які мають істотне значення. При визначенні розміру відшкодування враховуються вимоги розумності і справедливості.

Згідно ст. 1167 ЦК України моральна шкода відшкодовується особою, яка заподіяла шкоду, якщо вона не доведе, що моральна шкода заподіяна не з її вини.

Розмір відшкодування визначається судом з урахуванням суті позовних вимог, характеру діяння особи, яка заподіяла шкоду, фізичних чи моральних страждань потерпілого, а також інших негативних наслідків.

Пункт 3 Постанови Пленуму Верховного Суду України №4 від 31.03.1995 року «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» встановлено, що під моральною шкодою слід розуміти втрати немайнового характеру внаслідок моральних чи фізичних страждань, або інших негативних явищ, заподіяних фізичній особі незаконними діями або бездіяльністю інших осіб. Моральна шкода може полягати у моральних переживаннях у зв'язку з ушкодженням здоров'я, у порушенні нормальних життєвих зв'язків через неможливість продовження громадського життя, настанні негативних наслідків.

Позивачем не доведено належними і допустимими доказами факт моральних переживань у зв'язку з ушкодженням здоров'я, порушення нормальних життєвих зв'язків через неможливість продовження громадського життя, настання негативних

КОПІЯ

ця цього наслідків.

Суду не надано належних і допустимих доказів і на підтвердження самого акту моральних страждань позивача.

Надаючи оцінку доводам представника позивача і обставинам, наведеним у основній заяві про те, що позивач мав сильні переживання з приводу негативної інформації, порушення нормальних відносин у родині, суд не може оцінити їх, як обгрунтовані та доведені.

Матеріали справи, при цьому, жодних письмових доказів на підтвердження причинно-наслідкового зв'язку між інформацією, поширеною відповідачами щодо позивача і зазначеними фактами, не містять.

Безперечно, суд звертає увагу на те, що будь-які негативні відомості про особу призводять до хвилювань особи, до змін в організації її життя при спілкуванні і уточнюючими, необхідністю додаткових пояснень тощо. Ці хвилювання і зміни організації життя позивача мають причинно-наслідковий зв'язок, однак, як вказується у Рішеннях Європейського суду з прав людини у справі «Перна проти Італії» від 25 липня 2001 року, «Білуха проти України» від 09 лютого 2007 року, в окремих випадках визнання судом порушення права саме по собі становить достатньо справедливую сатисфакцію за моральну шкоду, завдану особі.

Отже, підстав для задоволення позовної вимоги про стягнення моральної шкоди солідарно з відповідачів на користь позивача в розмірі 1,00 грн. суд не вбачає.

Відповідно дост. 88 ЦПК України стороні, на користь якої ухвалено рішення, суд присуджує з другої сторони понесені нею і документально підтверджені судові витрати.

Стаття 88 ЦПК України передбачає солідарного стягнення судових витрат.

Оскільки даний спір в частині вимог вирішено на користь позивача, судові витрати, понесені позивачем, повинні бути відшкодовані Ромалійською І.Г. пропорційно до задоволеної частини позовних вимог.

Відтак, стягненню підлягає сума судового збору в розмірі 551,20 грн. з відповідача Ромалійської І.Г.

Керуючись Конституцією України, ст.ст.15,16,23,277,297,299,116 ЦК України, Законом України «Про інформацію», Законом України «Про телебачення і радіомовлення», Законом України «Про телекомунікації», Постановою Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи» від 27.02.2009 року, Постановою Пленуму Верховного Суду України №4 від 31.03.1995 року «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди», ст. ст.3,4,10,11,57-60,88,208,209,212-215,218,222,223,294 ЦПК України, суд,-

вирішив :

Позов Мураєва Євгенія Володимировича до Ромалійської Ірини Геннадіївни, Підприємства Громадської організації «Громадське радіо» «Телерадіокомпанія «Громадське радіо», Громадської організації «Громадське радіо» про захист честі, гідності, ділової репутації та відшкодування моральної шкоди задовольнити частково.

Визнати недостовірною та такою, що порочить честь, гідність та ділову

репутацію Мураєва Євгенія Володимировича, інформацію, поширену Ромалійською Іриною Геннадіївною в прямому ефірі «Громадського радіо», що знайшло потім дослівне відображення на сайті «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>) у мережі Інтернет, а саме: «...Мураєв ... в сентябре (20)14 года он ездил в Российскую Гос Думу, его там назвали приверженцем русского мира, а МВД украинское возбудило в отношении него дело...» (яку поширено 06.09.2016 року); «... Євген Мураєв. ... У 2014 році він літав до Держдуми Росії, його там називали захисником «русского мира» (яку поширено 26.09.2016 року).

Зобов'язати Ромалійську Ірину Геннадіївну протягом 14-ти календарних днів з дня набрання рішенням суду законної сили спростувати зазначену інформацію у спосіб, яким вона була поширена, а саме - шляхом зачитування в прямому ефірі «Громадського радіо» в тій самій передачі або циклі передач і в той самий час, у які була поширена вищезазначена інформація, визнана недостовірною та такою, що порушує честь, гідність і ділову репутацію Мураєва Євгенія Володимировича, заяви від власного імені із спростуванням наступного змісту:

«Спростування: Інформація, поширена Ромалійською Іриною Геннадіївною в прямому ефірі «Громадського радіо», що знайшло потім дослівне відображення на сайті «Громадського радіо» (<https://hromadskeradio.org>) у мережі Інтернет, в якій наведені обставини про поїздку народного депутата України Мураєва Євгенія Володимировича у вересні 2014 року до Державної Думи Російської Федерації, про порушення органами Міністерства внутрішніх справ України кримінальної справи стосовно нього - не підтвердилася за результатами її перевірки компетентними органами.

Рішенням Голосіївського районного суду м. Києва від 17 березня 2017 року зазначена інформація визнана недостовірною та такою, що порушує честь, гідність і ділову репутацію Мураєва Євгенія Володимировича».

Зобов'язати Підприємство Громадської організації «Громадське радіо» «Телерадіокомпанія «Громадське радіо» забезпечити зачитування Ромалійською Іриною Геннадіївною в прямому ефірі «Громадського радіо» тексту спростування, зазначеного в цьому рішенні суду в тій самій передачі або циклі передач і в той самий час, у які була поширена вищезазначена інформація, визнана недостовірною та такою, що порушує честь, гідність і ділову репутацію Мураєва Євгенія Володимировича, - не пізніше 14-ти календарних днів з дня набрання рішенням суду законної сили.

Стягнути з Ромалійської Ірини Геннадіївни на користь Мураєва Євгенія Володимировича судовий збір в розмірі 551, 20 грн.

У задоволенні решти позовних вимог Мураєва Євгенія Володимировича - відмовити.

Рішення може бути оскаржене до Апеляційного суду м. Києва через Голосіївський районний суд міста Києва протягом десяти днів з дня наступного після його ухвалення шляхом подання апеляційної скарги через суд першої інстанції.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку для подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після розгляду справи апеляційним судом.

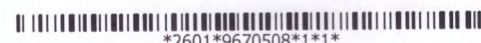
Суддя: *Н.П. Чередніченко*

Секретар

не набрало законної сили

Суддя:

Н.П. Чередніченко

*7601*0670508*1*1*

2

на 7/20 аркушах.
Чередніченко Н.П.
Секретарь
Литвиненко Ю.С.

